

Ք Ա Ջ Ե Ր Ի Ն

Մուս սարերից սաւառնեց քամին,
Դրօշակը մեր հպարտ ծրփծրփաց.
Տեսէք, դաշտերից կու գայ թշնամին,—
Սրբազան կռուի կոչը որոտաց:
Է՛յ, հայ ախպրաւիք, եղջիւր հնչեցէք,
Իջէք ժայռերից, անյաղթ արծիւներ.
Սարերից պուլթկած հուր ու ջրի պէս
Թափուեցէք ստոր դիւշմանի գլխով.—
Նա— մեր դրացին, և նամարդ, և չար,
Գիշերը գողտուկ ելաւ մեզ վրայ.
Ու մեր թիկունքից՝ ծածուկ, դադանաւոր
Սողաց օձի պէս, ելաւ մեզ վրայ.
Ջարդեցէք, ջնխէք էդ նամարդ օձին,
Որին մենք, աւանդ, հազար տարինէր—
Տաքացրեցինք մեր ազնիւ ծոցին
Հազար տարինէր, հազար տարինէր:
Նա մեր արիւնը խմեց ու ծրծեց,
Բայց համբերեցինք ուղիղ սրբի պէս.
Մենք խրատեցինք, խկ նա մեզ ծեծեց,
Բայց համբուրեցինք նրան աղբօր պէս...

Զան, ազիդ Արսիդ, ի՞նչպէս դու հիմա
 Մեր վառ արիւնով կարմիր ես կապէ.
 Մեզ ի՞նչ—ամօթից թո՛ղ նա սեանայ,
 Ո՛վ ճառել զիտէ, կռուել չ՛զիտէ:
 Վառ, կարմիր հագիր, դո՛ւ հայ-ժողովուրդ,
 եւ սուրդ շարժէ, քեզ ճանապարհ բաց.
 Այս աշխարհի մէջ սուրն է միշտ կարող—
 կարիր ու տիրիր—անյանդի, հզօր կաց:
 եւ ոտքդ ամուր դու խփիր երկրին,
 Հողիդ ու տանդ տէրը դուն եղիր,
 է՛յ, դո՛ւ արեւի ճամբորդ վաղեմի,
 Սրով, գօտէպինդ և յառաջ քայլիր.
 Անյողդողդ գնա՛ դէպի լոյսն—արեւ,
 եւ ազգերն ամեն, յարգանքի նշան,
 Յետ-յետ գնալով և տալով բարեւ
 Ազատ, սնարգե՛լ քեզ ճամբայ կը սան...

Աւ. Իսահակեան

8 յունուարի 1906.

Ալեքսանդրոպոլ